

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/41/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201333
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1011201333.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu Ticketportal SK, s.r.o., so sídlom Radlinského 6, Bratislava, pr.zast. Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ s.r.o., so sídlom Mickiewiczova 2, Bratislava, proti žalovanému Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0277/99/2011 zo dňa 1.6.2011 a rozhodnutia Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. K/0515/01/2010 zo dňa 18.3.2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/140/2011-54 zo dňa 25. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/140/2011-54 zo dňa 25. apríla 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0277/99/2011 zo dňa 1.6.2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj č. K/0515/01/2010 zo dňa 18.3.2011 o uložení poriadkovej pokuty za marenie výkonu kontroly v zmysle zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa (ďalej len „zákon o štátnej kontrole vnútorného trhu“).

Krajský súd v Bratislave posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 5 ods. 1, § 5 písm. c/, § 9 ods. 2 a § 12 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, ďalej § 35 ods. 2 a § 37 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a § 17 a § 271 ods. 1 Obchodného zákonníka (zák. č. 513/1991 Zb.) a dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne zistený skutkový stav a rozhodnutia a postup správnych orgánov sú v súlade so zákonom.

Krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu mal za preukázané, že žalobca v termíne do 4.10.2010 stanovenom v záväzných pokynoch inšpekčného záznamu spísaného dňa 30.9.2010 pri kontrole vykonanej inšpektormi SOI v sídle spoločnosti Ticketportal SK, s.r.o. so sídlom v Bratislave, nepredložil na Inšpektorát SOI so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj doklad požadovaný inšpektormi SOI, t.j. fotokópiu zmluvy uzatvorenej medzi organizátorom Majstrovstiev sveta IIHF 2011, spoločnosťou MS 2011 a.s., so sídlom v Bratislave a žalobcom o dojednaní podmienok a výšky účtovania servisného poplatku. Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca podaním z 4.10.2010 požiadal prvostupňový

správny orgán o predĺženie lehoty na predloženie zmluvy o dva dni, t.j. do 6.10.2010, z dôvodu, že spol. MS 2011 do 4.10.2010 nepovolila zverejnenie časti zmluvy o spolupráci pri predaji vstupeniek a požadovaná zmluva ho zaväzuje k mlčanlivosti a zachovaniu obchodného tajomstva. Žalobca požadovanú zmluvu predložil Inšpektorátu SOI až 19.10.2010.

Krajský súd zastáva názor, že zo žiadnych ustanovení predloženej zmluvy, ktorá navyiac nebola predložená správnomu orgánu v plnom znení, nevyplynulo, že by niektorá zo zmluvných strán označila informácie za dôverné v zmysle ust. § 271 Obchodného zákonníka. Taktiež krajský súd poznamenal, že rovnako ustanovenia zmluvy nespĺňali náležitosti obchodného tajomstva v zmysle ust. § 17 Obchodného zákonníka. Tvrdenie žalobcu, že nemohol predložiť zmluvu správnomu orgánu v stanovenej lehote do 4.10.2010, krajský súd vyhodnotil ako irelevantnú a účelovú obranu. Na námietku žalobcu, že štvordňová lehota na predloženie dokladu žalobcom bola príliš krátka, súd prvého stupňa uviedol, že je na správnom orgáne, akú dlhú lehotu poskytne kontrolovanej osobe pre predloženie dôkazu, zákon mu ju žiadnym spôsobom nestanovuje a vzhľadom na skutočnosť, že požadovaná zmluva v čase kontroly existovala a nespĺňala požiadavky v zmysle ust. § 271 a § 17 Obchodného zákonníka, poskytnutá lehota bola primeraná.

Na záver skonštatoval, že týmto konaním žalobca nerešpektoval oprávnenie inšpektorov SOI, vyplývajúce im z ustanovenia § 5 ods. 5 písm. c/ zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, na ktoré boli oprávnení a to vyžadovať od kontrolovaných osôb potrebné informácie aj napriek tomu, že požiadal o predĺženie lehoty, na ktoré správny orgán nereagoval, pretože zákon mu túto povinnosť neukladá a takýto postup správneho orgánu nespôsobil vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Dodal, že žalobca ani v požadovanej lehote do 6.10.2010 zmluvu nepredložil.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobca žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie a súčasne žiadal zaviazať žalovaného na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia žalobcu. Žalobca namietal, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, č.k. 1S/140/2011-54 zo dňa 25. apríla 2013 vychádza z nesprávnych skutkových zistení a súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil. Žalobca namietal, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s otázkou oprávnenosti kontrolovanej osoby odoprieť požadované doklady v prípade, ak je viazaná zákonom uznanou povinnosťou mlčanlivosti. Žalobca je toho názoru, že z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu nevyplývalo, že by mal správny orgán prvého stupňa akékoľvek pochybnosti o pravdivosti tvrdenia žalobcu o jeho povinnosti mlčanlivosti, resp. že by sa týmito vôbec zaoberal a preto žalobca svoju povinnosť mlčanlivosti predložením príslušných ustanovení zmluvy správnomu orgánu nepreukazoval. Dodal, že ani žalovaný vo svojom rozhodnutí nekonštatoval, že by námietky žalobcu považoval za právne relevantné, avšak tieto neuznal len z toho dôvodu, že by ich žalobca nepreukázal.

Zároveň zdôraznil, že ani v rámci konania pred prvostupňovým súdom nebol žalobca vyzvaný na predloženie dôkazu o tom, že predmetná zmluva obsahuje dôverné informácie v zmysle ust. § 271 ods. 1 Obchodného zákonníka, resp. § 17 Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného mu nie je zrejmé,

na základe akých dôkazov a skutočností dospel prvostupňový súd k záveru, že tvrdenie žalobcu o nemožnosti predložiť zmluvu správneho orgánu do stanovenej lehoty je účelovou a irelevantnou obranou a teda, že žalobca týmto svojím konaním nerešpektoval oprávnenie inšpektorov SOI, na ktoré boli oprávnení. Ďalej namietal primeranosť dĺžky lehoty stanovenej prvostupňovým správnym orgánom vzhľadom na skutočnosť, že obsahom predloženej zmluvy sú informácie označené zmluvnými stranami za dôverné, a teda k predloženiu zmluvy by bolo potrebné uskutočniť kroky potrebné k zbaveniu povinnosti mlčanlivosti.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 27.6.2013 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu a navrhol preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu pridŕžiava písomného vyjadrenia, ktoré bolo zaslané k žalobe. Žalovaný má za to, že skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný a teda postih žalobcu bol dôvodný. Ďalej uviedol, že určenie konkrétnej lehoty na predloženie potrebných dokladov v záujme zistenia skutkového stavu veci závisí vždy od okolností konkrétneho prípadu a charakteru požadovaných dokladov a preto nemožno hodnotiť štvordňovú lehotu ako neprimeranú. Žalovaný sa domnieva, že išlo o zaslanie už existujúcej zmluvy. Ďalej je toho názoru, že zo žiadneho z ustanovení predloženej zmluvy nevyplýva, že by niektorá zo zmluvných strán označila informácie ako dôverné v zmysle ust. § 271 Obch. zákonníka. Rovnako ustanovenia zmluvy nespĺňali náležitosti obchodného tajomstva v zmysle ust. § 17 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že ani sám žalobca neoznačil ustanovenia zmluvy, ktoré by obsahovali informácie označené ako dôverné a preto jeho tvrdenie, že nemohol predložiť zmluvu správneho orgánu do stanovenej lehoty, t.j. do 4.10.2010, zhodnotil ako subjektívne a účelové. Navyše, žalobca nepredložil predmetnú zmluvu ani v požadovanej predĺženej lehote do 6.10.2010. Žalovaný zastáva názor, že prvostupňový správny orgán konal na základe zákona a v medziach zákona a pri určovaní výšky pokuty zohľadnil okolnosti daného prípadu, ako aj dôvody zisteného porušenia zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že žalovaný správny orgán rozhodnutím č. SK/0277/99/2011 zo dňa 1.6.2011 potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj, č. K/0515/01/2010 zo dňa 18.3.2011 a uložil žalobcovi poriadkovú pokutu vo výške 500,- € za marenie výkonu kontroly podľa § 9 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu z dôvodu nepredloženia požadovaného dokladu v termíne stanovenom v záväzných pokynoch inšpekčného záznamu, t.j. do 4.10.2010.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo veciach kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, Slovenská obchodná inšpekcia je orgánom štátnej správy podriadeným Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky. Je rozpočtovou organizáciou napojenou na štátny rozpočet v kapitole Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Člení sa na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave (ďalej len „ústredný inšpektorát“) a jemu podriadené inšpektoráty Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „inšpektorát“), a to:

- a) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj,
- b) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Trnave pre Trnavský kraj,
- c) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prievidzi pre Trenčiansky kraj,
- d) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj,
- e) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Žiline pre Žilinský kraj,
- f) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Banskej Bystrici pre Banskobystrický kraj,
- g) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj,
- h) Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, inšpektorát je v správnom konaní orgánom prvého stupňa.

Podľa § 5 ods. 1 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, kontrolu vnútorného trhu vykonáva Slovenská obchodná inšpekcia prostredníctvom inšpektorov, ktorí sú zamestnancami Slovenskej obchodnej inšpekcie.

Podľa § 5 ods. 6 písm. c/ zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, inšpektor je pri kontrole oprávnený požadovať od kontrolovaných osôb potrebné doklady, údaje a písomné alebo ústne vysvetlenia.

Podľa § 9 ods. 5 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, pri uložení pokuty sa prihliada najmä na závažnosť, spôsob, čas trvania a následky protiprávneho konania.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd SR dospel, k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného dospel k záveru o nespochybniteľnosti zistenia správneho orgánu o tom, že konaním (resp. nekonaním) žalobca porušil povinnosť podľa § 7 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu tým, že zmaril vykonanie kontroly, bolo potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ktorým dôvodne zamietol žalobu, považovať za správny.

Ani v rozsahu podaného odvolania odvolací súd nezistil také pochybenia napadnutého rozhodnutia žalovaného resp. konania, ktoré mu predchádzalo, ktoré by spochybnili jeho zákonnosť a odôvodňovali jeho zrušenie.

Žalovaný si pre svoje rozhodnutie zadovážil dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých správne zistil skutkový stav a aplikovaním príslušných zákonných ustanovení ustálil správny právny záver. Nie je

sporné, že pokuta bola uložená v medziach ustanovených zákonom a žalovanému nemožno vyčítať, že pri rozhodovaní o jej výške vychádzal z kritérií stanovených v § 9 ods. 2 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu, najmä ak žalobca žiadny dôvod pre prípadnú moderáciu pokuty v správnom konaní neuvádzal, ale trval na svojej nevine.

Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom nepredloženia predmetnej mandátnej zmluvy do termínu stanovenom inšpektormi SOI z dôvodu zachovávanía mlčanlivosti vo vzťahu k textu zmluvy, Najvyšší súd uvádza, že nebola spôsobilá spochybniť zákonnosť postupu žalovaného v predmetnej veci s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o štátnej kontrole vnútorného trhu. Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dojednanie zmluvných strán o tom, že určité náležitosti zmluvy tvoria predmet obchodného tajomstva, nepostačuje na to, aby sa tieto skutočnosti stali obchodným tajomstvom, pokiaľ nenapĺňajú pojmové znaky vymedzené ustanovením § 17 Obchodného zákonníka. Rovnako zo žiadnych ustanovení zmluvy nevyplýva, že by zmluvné strany jasne označili informácie za dôverné v zmysle ust. § 271 Obchodného zákonníka.

V danej veci dospel Najvyšší súd zhodne so správnym orgánom konajúcim vo veci k záveru, že požiadavka na predloženie zmluvy žalobcom v čase kontroly, najneskôr však do stanoveného termínu 4.10.2010, bola v kompetencii inšpektorov SOI vyplývajúcej im z príslušného citovaného ustanovenia zákona, keďže oprávneniu inšpektorov SOI korešpondovala povinnosť kontrolovaného subjektu, žalobcu.

Pokiaľ ide o žalobcom namietanú lehotu v správnom konaní, tak v tejto súvislosti Najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že podľa jeho názoru bola lehota na predloženie potrebného dokladu v danej veci primeraná s ohľadom na okolnosti daného prípadu, keďže sa žiadalo iba predloženie existujúceho dokladu, bez potreby akéhokoľvek spracovania dokladov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.